

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Strømpebaandet

Citation: Baggesen, Jens: "Strømpebaandet", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 74.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid66681/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Strømpebaandet.

Til fru Friederike Brun.

(Tædet for at give det fundne tilbage).

1796.

Kiøbenhavn.

Dee den Vanhellige, hvis Haand
formaafter sig at løse Baand,
Som Næstens Kones Strømper binde!
Dee den, som fjotter blot dertil
I et og andet flagre-Spil
Af overgivne Vestevinde!
Ja Dee selv den, der i en Drøm
Med Tanken nærmer sig en Søm,
Som at berøre sig ei sømmer!
Dee hør og een forpoven, som
Antaster mindste Helligdom,
Endog saa der, hvorom han drømmer!
Jeg finder utilgivelig
Enhver, som fræt forgriber sig
Paa mindste Baand, der noget binder,
fra det, der stærmer svage Syn
Imod Oplysning's vilde Lyn,
forinden Øjets Sol oprinder,
Til det, der under Skjorters Flig,
En fvebestørel Iris lig,
Om yndig Kones Knæ sig vinder.
Men ogsaa Dee, foragt og haan

Den feige, som for løse Baand
Tilbagegitter som for faste;
Der høit med Alles driver Spot,
Men stille for et enkelt blaaf
Sig ydmyg kan i Stevet kaste;
Der loe til Millioners Gru,
Hvis Statens Bælte gifl itu
Og Krandsen falbt af Himlens Tinding,
Men med en lav og frygtfom Mand
Tør ikke røre ved det Baand,
Som bandt ham til den usle Dinding!
Dee den, som bag sin Bogreol
Antaster Manders Soles Sol,
Og fredens Helt, og Statens Værner,
Men truffet af sin Dinkel frem
Staaer skælvende med høert et Lem
Og skræber ud for løse Hierner!
Dee, Dee mig selv, om Viises Dom
Var den, jeg brød mig intet om,
Naar disse Vers for spidse lade;
Men Dee mig og, ifald et Snert,
Der traf en Striblers nøgne Stiert,
Mig skælvde lod for løse Blade!
Dog til mit Strømpebaand igjen —
Dee den, og den, og den, og den,
Som læser sligt, hvor det er bundet;
Hvis ellers ei ham Elskens Gud
Det har om Been af egen Brud
Engang med egne Hænder rundet.
Men ogsaa Dee den dumme Knæs,
Som finder Helligdommen løs
Paa Templets offentlige Trappe,
Og ei som Ridder og som Mand
Seer til, saa hurtig som han kan,
Et saadant Bytte nips at snappe!

Dg nu tilfulde tilfald Vee
Den Digter, som det kunde see
Ved Foden af en Digterinde,
Dg lade ligge, hvad der laae,
Dg ikke sig til Ridder slaae,
Ved strax det om sig selv at vinde --
Dg ikke heller gav igien
Hver anden Skænk af den og den,
End Baandet, som ham her blev givet!
Jeg appellerer selv til Kant,
Mon Venus vel en sig Pedant
Lod finde noget meer i Livet?
Nei, Musjerne saa reent forhadt,
Saa reent af Gratier forladt,
O Doris! er den Digter ikke,
Der trylledes saa mangen Gang
Af Himlens Toner i din Sang
Dg af dens Glands i dine Blifff.
